

2. adventna nedelja
Pirniče, 10. december 2017
»Na koncu bo vse dobro«

Dragi bratje in sestre!

Minulo nedeljo, na samem začetku adventnega časa, smo razmišljali o tem, kaj advent pravzaprav je. In rekli smo, da je to čas hrepenenja po trenutku, ko bo Bog spet posegel v človeško zgodovino in popravil, kar je človek porušil s svojo nepokorščino Božji volji. Danes v evangeliju srečamo Janeza Krstnika, ki že mnogo konkretnije napoveduje: *»Za menoj pride močnejši od mene, ... ki vas bo krstil s Svetim Duhom.«* Izvoljeno ljudstvo je dejansko čutilo, da se približuje ta, tako pričakovani čas. Tako so bili nestrpni, da so celo Janeza Krstnika spraševali, če ni morda on Mesija, ta dolgo pričakovani Božji poslanec. On je to odločno zavrnil, vendar dodal: *»Jaz krščujem v vodi, med vami pa stoji on, ki ga ne poznate, tisti, ki pride za menoj, in jaz nisem vreden, da bi mu odvezal jermen na sandali«*. Pričakovanje Mesija je bilo tako močno in vznemirjajoče, da je celo sam Janez Krstnik poslal k Jezusu poslanca z vprašanjem: *»Ali si ti tisti, ki mora priti, ali naj čakamo drugega?«*

Vse to, bratje in sestre, kaže, kako nestrpno in hrepeneče so ljudje pričakovali Mesija. Zakaj? V prvi vrsti zato, ker so vedeli, da bosta z prihodom Mesija, na svetu zavladata mir in pravičnost. In če res pride pravičnost, bo izvoljeno ljudstvo rešeno okupacije s strani Rimskega cesarstva. Vse kar je danes narobe bo spet postalo prav. Vsi ki delajo krivico bodo zanjo kaznovani, vsem, ki jo trpijo, bo krivica poplačana. Skratka: pričakovali so boljši svet.

Pa se je z Mesijevim prihodom to tudi dejansko zgodilo? Je po Jezusovem rojstvu svet res kaj boljši? Če gledamo površno in smo poleg tega še nekoliko črnogledi, bomo kaj hitro zaključili, da temu ni tako. Krivice so na svetu še vedno; pokvarjencev je, vsaj na prvi pogled, vedno več; če poslušas naše informativne oddaje med vsemi novicami le stežka najdeš kakšno dobro: povsod vojne, demonstracije, prevare, nasilje in zločini. Najhujši kriminal se je sicer res iz realnega okolja preselil v kibernetični svet (v mislih imam zadnje kraje kriptovalut o kateri ste najbrž slišali), ampak kjerkoli že, je to vseeno še vedno kriminal. Je potemtakem mesija sploh že prišel? In, če je res prišel, zakaj je med nami še vedno toliko krivic in nasilja?

Morda se spominjate, da sem minulo nedeljo govoril o tem, da Božje kraljestvo, ki ga prinaša Mesija, Kristus, ne prihaja z močjo in oblastjo. Ne prihaja tako, da bi se vsiljevalo človeški družbi. Skratka: ne prihaja od zgoraj. Božje kraljestvo je kot seme (Jezus je dejal celo, kot gorčično seme, ki

je najmanjše med vsemi semeni). In to seme je Kristus s svojim zgledom in besedo posejal sredi človeške družine. Z vsako zmago ljubezni nad sebičnostjo, resnice nad lažjo, je tega kraljestva več. Počasi raste in se širi in spreminja svet na boljše, vendar ljudje te spremembe le težko opazimo. Če smo iskreni in pozorno opazujemo svet, bomo vendarle morali priznati, da so. Velika večina civilnih zakonov temelji na evangeljskih osnovah. Suženjstva v krščanskih deželah skorajda ni nikjer več. Institucije, kot so Rdeči križ in Karitas, skušajo lajšati najhujše stiske; Združeni narodi skušajo preprečevati vojaške konflikte; sodišča skušajo kar najbolj pravično razsojati med ljudmi; policija in državni aparat v družbo vnašata red in varujeta življenje in premoženje ljudi; šole skušajo mladim podajati vrednote in jih vzgajati za plemenite cilje. Vrsta organizacij se trudi z vzpostavljanjem pomoči najrevnejšim državam. Drži pa, da se vse te spremembe na boljše, recimo jim Božje kraljestvo, na vsakem koraku srečujejo z nasprotovanji: vedno se namreč najde kdo, ki sicer plemenite namene skuša izkoristiti za svoje pritlehne interese. Zlorabe v znanosti, policiji, zdravstvu, celo v Cerkvi. Vendar to še zdaleč ne pomeni, da sprememb na boljše ni. Seme Božjega kraljestva, ki ga je med nas zasejal Kristus, dejansko raste, se krepi: Svet postaja boljši. Miru in pravičnosti v polnosti resda še nismo dočakali, a upanje vedno ostaja. Ali, kot je bilo nekoč rečeno v nekem filmu: *»Na koncu bo vse dobro. In če danes še ni, to pomeni zgolj to, da še nismo na koncu«*. Amen.